

thuật và súng đạn, thì chúng tôi dùng sắc đẹp. Thân thể của chúng tôi là khí giới mạnh nhất. Chúng tôi không bao giờ yêu, không bao giờ rung động, không bao giờ nhớ kỷ niệm em đêm, vì thừa anh, những cuộc ân ái đối với chúng tôi là một phần công vụ. Tuy nhiên, tôi thành thật nhìn nhận là anh đã mang lại cho tôi một sự thoải mái. Riêng tôi, tôi cũng cảm ơn anh. Anh là một trong những người đàn ông khôi ngô và nhã nhặn nhất mà tôi gặp. Song gặp không phải để yêu mà để giết. Dầu sao ván bài đã đến phút chốt. Tôi sẵn sàng chết, không oán than. Nếu anh còn nhớ những phút bên tôi, phiền anh nhắm bắn thật đúng. Thật đúng vào tim, đừng trật ra ngoài.

Tôkarin cười mát :

— Cô chưa thể chết được. Tôi sẽ mang cô và bạn cô ra Hà nội. Sở RU Hà nội có đầy đủ phương tiện để tìm hiểu cô hơn.

— Hừ, tôi sẽ khai hết với RU, Tôi sẽ khai là anh quá tin tôi, quá khờ dại nên đã hạ sát những đồng chí thân tín nhất.

— Cô nói dối.

— Phải, anh nên gỡ tội ngay mới kịp. Tôi sắp vĩnh biệt cõi đời, chẳng cần giấu diếm nữa. Chúng tôi biết Lê Ái là nhân viên R.U. từ lâu, nhưng chưa muốn bắt. Thật ra chúng tôi chờ mẻ cá thật lớn mới giăng lưới. Anh khôn mà không ngoan, khôn ở chỗ ra lệnh cho Lê Ái đánh nhiều bức mật điện thật dài để thăm dò phản ứng của công an Sài gòn rồi sẽ tùy cơ ứng biến, song lại không ngoan ở chỗ quá mềm lòng vì Kiều Diễm. Mời gặp, anh đã mê nàng liền. Mê nàng nên anh chủ tâm loại trừ Lê Ái

Lê ra Lê Ái chưa chết, nhưng tôi đã thúc đẩy anh giết bầu. Thật đáng tiếc, nếu còn sống hẳn đã ngàn cân không cho tôi gia nhập tổ chức. Anh đã ngu xuẩn khi nghe tôi giết Lê Ái, anh lại ngu xuẩn thêm nữa khi giết luôn Kiều Diễm. Anh đã hiểu chưa? Tôi cố tình chặt chân, tay anh để đọc quyền thao túng. Và nay tôi đã thành công.

Tôkarin đảo mắt một vòng. Văn Bình đứng thẳng, giơ tay lên khỏi đầu. Rôđin ôm ghi dĩa con, mặt tái mét. Lisép và Hip Seng đứng sẵn không biết từ lúc nào. Lisép cầm khẩu súng lục to tướng, mắt bắn tia lửa ghê rợn, trong khi Hip Seng bình thân ngồi trên ghế, hút xì gà, dường như không quan tâm đến việc xảy ra.

Tôkarin gằn giọng với Ngọc Tú :

— Cô dựa vào đâu mà dám huênh hoang thành công? Cô quên rằng chỉ cái vẩy tay nhẹ của tôi có đã hồn lìa khỏi xác! Và lại, máy bay sắp ra đến Huế, mọi âm mưu của cô sẽ trở nên vô ích.

Văn Bình xen vào :

— Anh đừng dọa, chúng tôi không sợ đâu. Trừ phi người diên mới đầu súng trên phi cơ. Đạn bắn vào vách phi cơ, áp lực không khí thay đổi, sẽ gây ra tai nạn, anh biết không?

Tôkarin nói :

— Biết lắm chứ. Nên tôi sẽ nhắm vào tim, không bắn lạc ra ngoài.

Ngọc Tú cười nhạt :

— Cách đây hai phút, anh dọa mang tôi về Bắc, nộp cho ty thẩm vấn RU. Giờ đây, anh lại dọa bắn vào giữa tim. Tôi không ngờ đại tá RU lại kém cỏi như thế. Tôi bảo thẳng anh biết là anh không có

mây may hy vọng. Hệ thống radar dọc bờ biển từ Sài Gòn tới vĩ tuyến 17 đang theo dõi phi cơ từng giây, từng phút. Giàn trọng pháo ở Huế và Quảng Trị gồm 500 khẩu cao xạ và nhiều đơn vị pháo binh ưu tú. Họ có thể bắn trúng con chim đang bay. Hướng hồ phi cơ... Dĩ nhiên, anh lấy cớ thì chúng tôi phải chết, song nếu tôi lên tiếng, chỉ một tiếng thôi, các anh cũng tan xác. Vây, một lần nữa, tôi đề nghị với anh : nhân viên của tôi sẽ đáp xuống Phú Bài, tôi long trọng cam kết đưa các anh ra cầu Hiền Lương bằng xe hơi, các anh sẽ được tự do vượt vĩ tuyến 17.

Tôkarin nhún vai :

— Có lẽ tôi sao được. Tôi công nhận là bị ông Hoàng phỉnh gạt, nhưng ông Hoàng không dễ có bị rơi măt nạ trên phi cơ. Mời cô liên lạc với giàn cao xạ. Tôi biết chắc trăm phần trăm là cô không có phương tiện liên lạc nào với họ.

Vấn cười, Ngọc Tú sửa soạn mở khuy áo ngực. Tôkarin mím miệng suy nghĩ, trong khi Lisép quát :

— Không được cử động. Đừng hy vọng rút súng.

Tôkarin gật gù :

— Thật rủi cho cô. Nếu chỉ có một mình tôi, có lẽ tôi đứng nhìn cô cởi nút ngực, phơi bày tấm thân ngà ngọc mà tôi đã biết. Tuy nhiên, ở đây lại có nhiều người lạ. Tôi không muốn ca-bin máy bay thành sân khấu thoát y vũ. Vả lại, Lisép là con người thép. Hắn sẽ không cho phép cô triển lãm bộ ngực núi lửa đâu.

Mặt ửng đỏ, Ngọc Tú đáp :

— Anh đừng lầm. Bản tâm tôi là cho anh thấy con bướm bằng bạc gài trước ngực. Con bướm này là ống loa máy ghi âm bí mật. Mọi tiếng động trong phi cơ được thu vào trong này, chuyển đến phòng hoa tiêu và phát xuống dưới đất. Theo chỗ tôi biết, ông Hoàng đang nghe những lời chúng ta nói với nhau trên phi cơ.

Sự liết lộ ghê gớm của Ngọc Tú làm cho Tôkarin rùng mình. Trước tình thế này, hẳn phải hành động thần tốc. Giọng run run, hắn ra lệnh cho Lisép :

— Lấy con bướm thu thanh mau lên, còn đợi gì nữa.

Như máy, Lisép tiến lại gần Ngọc Tú. Thân thể khổng lồ của hắn che khuất nàng. Thái độ khinh miệt, Lisép nắm lấy vạt áo của nàng, sửa soạn kéo toạc ra. Vô tình hắn mắc mưu nàng. Con bướm thu thanh chỉ là bìa đặt. Mục đích của nàng là đánh lừa cho địch chạm vào người nàng.

Nàng đoạt súng của Lisép bằng một thế nhu đạo tài tình. Mất súng, Lisép chưng hửng, chưa kịp phản ứng thì Ngọc Tú đã bóp cò. Tuy nhiên, nàng chưa phải là đối thủ của Tôkarin về nghệ thuật tác xạ. Khẩu Colt trong tay hắn khạc đạn trước một phần vi phân của giây đồng hồ. Và viên đạn 9 li kinh khủng làm khẩu súng của Ngọc Tú văng xuống sàn phi cơ. Văn Bình quay người, giáng một phát atêmi. Song Hip Seng đã nhào mình, gạt ra. Miếng đòn của Hip Seng phóng ra nhẹ như bấc, nhưng đủ sức đánh nát tảng đá. Tuy dày cộm phụ tập luyện, Văn Bình cũng đau điếng, toàn thân rung chuyển. Thì ra Hip Seng là võ sư nhu quyền..

Tôkarin huơ miệng súng bốc khói về phía Ngọc Tú :

— Cô đừng kháng cự vô ích. Nề cô, tôi không bắn vào người. Tuy nhiên, lần sau tôi sẽ không nhân nhượng nữa.

Rồi hắn đồng dục :

— Lisép, trời thẳng bác sĩ giả mao lai.

Hip Seng bắt chân chữ ngũ trên ghế sắt, miệng cười khanh khách. Mặt Tôkarin lộ vẻ khó chịu :

— Tại sao anh cười ?

Hip Seng cười to hơn :

— Tôi không ngờ một đại tá RU già dặn và tài ba lại phải dùng giày trời để khuất phục đối phương, mặc dầu trong tay có khí giới.

Tôkarin quắc mắt :

— Nó phản công thì sao ?

Hip Seng ung dung đáp :

— Nếu đại tá cho phép, tôi chỉ múa tay là thần thể dịch biến thành khúc gỗ.

Nghe Hip Seng nói, Văn Bình toát mồ hôi. Riêng nhu quyền, Hip Seng đã là một địch thủ lợi hại, vì tất chàng hạ nổi. Phương chi hắn lại biết diêm huyết. Trong thời gian ở Trung quốc, chàng đã học phép diêm huyết. Chàng đã gặp những bậc thầy, phát nhẹ tay áo là địch ngã lẩn, như trong tiêu thuyết kiếm hiệp. Hồi sống ở Côn minh, trong phái bộ quân báo Mỹ OSS, chàng đã lắc đầu le lưỡi trước tài năng thượng thừa của một lão trượng, dùng phép diêm huyết biến đối phương thành tượng đá mà không cần đụng da thịt. Nếu Hip Seng học được phép diêm huyết « cách sơn dã ngư », chàng không mấy may hy vọng trở về nguyên vẹn.

Hip Seng ném diêm thuốc hút dở xuống sàn phi cơ, khệnh khạng đứng dậy, cánh tay khuỳnh ra. Đến trước ghế chàng, hắn đứng lại, mắt mở trừng trừng. Bàn tay trái úp lên ngực, bàn tay phải của hắn xòe ra, ngón tay thẳng bằng, như sừng soạn đánh karaté. Văn Bình biết hắn đang vận chấp khí vào đầu ngón tay. Trong thời gian qua, chàng đã luyện chân khí trong 5 năm, nên không dám coi thường ngón đôn vô hình của Hip Seng (1). Khi

(1) Sau đây là phép luyện chân khí thường được các võ sĩ Trung hoa áp dụng : bạn chọn một gian phòng yên lặng, đóng cửa và tắt đèn, mỗi ngày luyện chừng 15 phút. Bạn ngồi một cách thoải mái, và lập thờ. Mỗi phút, thở vào và thở ra chừng 10 lần. Thở vào bằng mũi, thở ra bằng miệng, thật êm ái, không gây ra tiếng động. Trong khi thở, lưỡi phải áp vào phía trên của miệng. Bàn tay trái của bạn che tai phải một cách nhẹ nhàng. Thở thông thả, và toàn thân duỗi ra, như trong lúc tham thiền như đạo. 5 phút sau, bạn đổi tay và đổi tai : bàn tay phải che tai bên trái. Bạn tiếp tục thở, và tiếp tục tự kỷ ám thị là bạn muốn gân cốt dần ra thoải mái. Hết 5 phút, bạn khoanh tay trước ngực, tay trái che tai phải, tay phải che tai trái, và tay phải ở ngoài tay trái. Bạn làm như vậy đúng 5 phút.

Trong vòng 14 ngày tập luyện bạn sẽ đạt được kết quả như sau : khi bạn trở nên cứng, lòng bàn tay sẽ đổ mồ hôi, nhưng khi chạm tới sẽ mát lạnh, toàn thân bạn sẽ nhẹ nhõm lâng lâng, tưởng như bạn có thể khinh công được. Phép tập luyện này sẽ lập trung chân khí vào vùng dưới rốn, giúp cho bạn tạo được trái đấm nhẹ như bấc mà nặng như quả tạ, giai đoạn đầu của nhu quyền. Bạn đừng quên : ngày

(Xem tiếp trang sau)

hắn phóng ngón tay ra, mọi người sẽ không nghe tiếng động, nhưng Văn Bình có thể bị bất tỉnh trong chớp mắt.

Tiến thoái lưỡng nan, chàng không còn lối thoát nào khác, ngoài cách phản công thực mạng. Nhanh như máy điện tử, chàng tỉnh thằm trong óc cách thức né tránh và đánh trả. Tuy nhiên, Tokarin đã quát lớn :

— Đứng im, không được nhúc nhích. Nhúc nhích là ăn đạn.

Hip Seng cười nhạt :

— Đại tá đừng lo. Tha hồ cho hắn nhúc nhích. Tôi sẵn sàng mời hắn đấu sức với tôi.

Văn Bình lùi lại một bước. Bàn tay phải của Hip Seng từ từ duỗi ra. Văn Bình vận nội công vào ngực và bụng, chuẩn bị đỡ đòn. Bất thần, một tiếng quát chát chúa từ phòng hoa tiêu cất lên :

— Tokarin, xuống súng xuống.

Đó là tiếng ra lệnh của người phụ tá hoa tiêu, mặc đồ phi hành trắng toát, đeo phù hiệu vàng, trong tay thủ sẵn khẩu súng còn 9 ly nòng dài đen sì. Viên phụ tá hoa tiêu trạc 25, thân thể lực lưỡng, da ngăm ngăm, râu mép rậm rì, cặp mắt tinh nhanh, giọng nói sang sảng.

Nghe tiếng hô đồng dục, mọi người đều quay lại, trừ Tokarin. Nhìn thoáng qua, Văn Bình không giấu được lo ngại. Về mặt hiền lành, và phương nào cũng phải tập, và tập trong nhiều năm. Có người tập trong 5 năm đã có trái dấm phi thường, chưa chạm da thịt, đối phương đã ngã. Trên 10, 15 năm, bạn sẽ đạt được môn đấm huyệt « cách sơn dã ngư » như các nhân vật kiếm hiệp của Kim Dung.

pháp cầm súng vụng về của viên phụ tá hoa tiêu đứng trước đối phương già dặn và đa mưu khó thể đảo lộn thế cờ. Thật vậy, y không biết đối phương là trung tá RU Tokarin, một tay súng vô cùng lợi hại, từng dọc ngang nhiều năm ở Âu châu chưa gặp kẻ đồng cân, đồng lượng.

Tiếng quát của viên phụ tá hoa tiêu là cái đích tuyệt hảo cho Tokarin nhắm đạn. Nhanh như điện Tokarin hoành mũi súng ra phía sau bắn một phát Viên đạn ghê gớm trúng giữa ngực viên phụ tá hoa tiêu trẻ tuổi. Y ngã xuống, tay ôm vết thương máu tuôn ra như suối. Quan sát cách bắn, Văn Bình thầm phục Tokarin. Vô địch bắn nhanh nhất thế giới cũng nhanh bằng Tokarin là cùng (1).

Tokarin có thể được liệt vào hạng ưu trên hoàn vũ về tác xạ. Với nghệ thuật xuất chúng này, hắn dư sức nắm vững linh thể trên phi cơ cho đến khi đáp xuống sân bay phía bắc vĩ tuyến 17, trừ phi may mắn xảy ra cho Văn Bình. Hoặc trừ phi Văn Bình triết để lợi dụng thời cơ và ra tay trước.

Ngọc Tú cũng không lỡ danh điệp viên thượng thặng của ban Biệt vụ. Phát đạn chí tử của Tokarin vừa bắn ra, nàng đã kịp thời rút súng giấu dưới bắp chân, vung lên, và tiếng đoảng chát chúa nổ lên. Nàng nhắm vào yết hầu địch, song Tokarin bước tếu sang bên nên viên đạn cắm vào cánh tay.

(1) Vô địch bắn nhanh trên thế giới về súng lục là Ed McGivern. Ngày 20-8-1932. tại xạ trường Lead Club, tiểu bang South Dakota, Hoa kỳ, McGivern (Mỹ) đã bắn 5 phát trong vòng 2/3 giây đồng hồ vào một hồng tâm nhỏ bằng nửa đồng xu kèn, cách xa 5 thước.

Trước khi đánh rơi khẩu súng xuống sàn phi cơ, Tokarin đã nhả đạn báo thù.

Viên đạn chạm vào nòng súng làm Ngọc Tú loạng choạng. Tokarin nhảy tới, đá văng súng vào góc. Như tên bắn, Văn Bình lao đầu vào bụng Tokarin. Hắn né sang trái, song miếng đòn thực mạng của Văn Bình xảy ra quá bất ngờ khiến hắn mất thăng bằng. Lisếp chưa kịp bóp cò, một ngọn cước thần diệu của Văn Bình đã xô hắn vào vách phi cơ, nằm thảng đơ như khúc gỗ.

Mọi việc diễn ra như trong cuốn phim trình thám quay nhanh, Tokarin chụp lấy cườm tay của Ngọc Tú, sửa soạn quật nàng ngã thì nàng đã gạt ra, giả vờ trượt té. Kỳ thật, nàng ôm lấy xác da đặt trên ghế.

Tokarin nhận ra thủ đoạn của nàng thì đã muộn. Nàng bấm mạnh vào quai xác, một lưỡi dao bật ra, dài 30 phân, lưỡi mỏng như giấy, song có thể chém sắt thành bùn.

Tokarin khựng người trước mũi dao lạnh ngắt. Ngọc Tú dựa lưng vào ghế, cười nhạt:

— Lưỡi dao được tẩm thuốc độc nhện đen (2). Chạm nhẹ vào da là mất mạng.

Nàng quay sang Văn Bình:

— Em nhường cái vinh dự giết Hip Seng cho anh.

Từ nãy đến giờ, Hip Seng phì phèo thuốc là, dường như không quan tâm đến cuộc quần thảo

(2) Loại nhện đen này là *Latrodectus mactans*, giết người trong chớp mắt, được dân mọi da đổ tằm vào tên (đã được tác giả chú thích trong tiểu thuyết Bà Chúa Thuốc độc, sắp xuất bản).

kính thiên động địa. Nghe Ngọc Tú nói, hắn phá lên cười, giọng ngạo nghễ:

— Ha, ha, vinh dự giết Hip Seng...

Đang cười ha hả, hắn nghiêm mặt:

— Đừng hòng, các bạn ơi! Tôi không phải là Hip Seng, mà chỉ là nhân viên RU đội lột. Từ nhiều tháng nay, tôi làm trưởng ban bút toán cho lão Tàu Hip Seng ở Chợ lớn để chỉ huy một tổ chức RU quan trọng. Lâu lắm, tôi chưa được dịp thử tài, vì thưa các bạn, dưới gầm trời phổ bé này, tôi chưa gặp người nào đủ tài chịu với tôi một hiệp.

Văn Bình gằn giọng:

— Quý danh là gì, xin cho biết để ghi vào phúc trình? Vì thưa bạn, sau khi hạ thủ nhân viên của địch, tôi phải báo cáo lên ông Hoàng.

Hip Seng lắc đầu:

— Anh biết đại danh của tôi làm gì, vô ích. Anh gọi tôi là Hip Seng cũng được. Vả lại, anh chẳng còn sống bao lâu nữa. Tôi sẽ mời anh thưởng thức món diêm huyết độc nhất vô nhị.

Tokarin tiến lên một bước. Ngọc Tú hơi lùi dao:

— Nếu anh tiến thêm nữa, tôi sẽ phóng mũi dao vào người anh.

Hip Seng quay lại:

— Đại tá yên tâm. Trong 10 giây đồng hồ, tôi sẽ quét sạch bọn chúng.

Hai tay khuỳnh khuỳnh, hắn bước tới gần Văn Bình. Chàng giả vờ lưỡng cuống, thật ra để phóng atêmi. Miếng đòn nhu dao này gọi là asinokô. Đánh asinokô rất khó vì xương bàn chân phải được tập luyện công phu nếu không sẽ bị địch bẻ gãy. Nhất